

1.

Za jeden z největších úspěchů mého života považuji, že můj muž si až po měsíční známosti všiml, že jsem tlustá. Řekl mi tenkrát: „Když jsi šla na tramvaj a já tě viděl zezadu, řekl jsem si: ‚Panečku, ta má ale velkej zadek!‘“

Můj muž tehdy ještě nebyl můj muž, pracoval v nějakém nesmyslném výzkumném ústavu, a když jsem se ho ptala, co tam dělá, tak řekl, že mu dávají na hlavu různá sluchátka a pak někdo břínká do nějakých trubek a to všechno vysílá signály, které znamená nějaký stroj, a že on si přitom připadá jako veliký šaman. Zdálo se mi to nesmyslné, ale čas ukázal, že možná právě tahle absurdní slova dokonale vystihovala Daníkovu životní cestu. Ten výzkumný ústav zkoumal vliv televize a rádia na člověka, a když jsme se s Danem dali dohromady, tak Dan ústav opustil a dodělal si školu.

To jsem vždycky tchyni a tchánovi v duchu vyčítala, že nedbali na vzdělání. Nejenže jim bylo fuk, že jejich děti nemají maturitu, ale do-

konce jsem z jejich tváří odečítala, že si vzdělání u ostatních ani neváží. Že pro ně jsou lidé sečtělí a akademicky studovaní jakýmsi nepraktickými a velice často nevhlednými bytostmi, které jsou tak mimo životní praktickou mísu, že jim nezbývá než zabořit své ošklivé nosy a švidravé oči do stránek knih.

Já vyšla z úplně jiného prostředí. Kdybych se nedostala na vysokou školu, musela bych se zabít! V době, kdy jsme se s Daníkem potkali, jsem se ale na školu zrovna dostala. Byla jsem úplně nažhavená, jak půjdu hrdě se svým talentem mezi nadějně umělce do úchvatně krásné budovy naproti Národnímu divadlu. Byla jsem holka z centra. Mí rodiče nemluvili o ničem jiném než o kultuře, historii a hnusech bolševismu. Chodila jsem na základní výběrovou jazykovou školu a... ve dvaceti jsem si vzala kluka z Holešovic! Přímo od jatek! V bytě měli kamna na brikety, které jsem já – z bytu s ústředním topením – do té doby viděla jen v nějakém děsném sociálním filmu z roku 1948, kdy se lid od lopat konečně dostal k moci.

Vždycky jsem si dělala žebříček, vlastně dva žebříčky: *Kdo miluje mě a Koho miluji já.*

Vždycky jsem věděla, že je nutné, aby

v žebříčku *Kdo miluje mě* bylo víc jmen než v seznamu *Koho miluji já*. Tehdy jsem milovala kluka jménem Čuníček. Ano! Takhle se ten chlapec jmenoval! Já jsem vždycky měla z pekla štěstí na pěkná jména! Můj dědeček se jmenoval Serr, můj otec Hakunděk a já milovala Čuníčka!

Dokonce jsem tehdy napsala báseň podle Shakespearova *Romea a Julie*. Napsala jsem: *Ach Čuníčku, Čuníčku, přestaň být Čuníček a já přestanu být Hakunděková!*

Čuníček rozhodně netoužil, aby mě pojmul za ženu. A to doslova! Byla jsem panna. A on se k ničemu neměl. Trvalo mi rok a půl, než jsem ho svou teenagerskou trpělivostí dostala do postele. Pak jsem ho, pochopitelně, milovala ještě mnohem víc a jeho vztah ke mně se lehce rozvřelel (bože, to je divné slovo – rozvřelel, ale myslím, že je správné). Čuník byl prostě trošku víc rád, když mě viděl, a v té posteli se mu to se mnou líbilo. Ale byl to mladý chlapec (což vím až teď, když je můj syn taky mladý chlapec), a tak se mu to v posteli líbilo i s jinými holkami, a čím jich bylo víc, tím líp! Ovšem ne pro mě! Já se trápila! Bože, já se tak strašně trápila! Až dodnes cítím svou bolest, která mi jde ze žaludku jako bublina a stoupá mi do žil a k srdci, zaplavuje mne jak smrdutá tisíci-

letá voda a já nemůžu udělat ani krok, jen se pomalu začít topit...

Abych se tak strašně kvůli lehkonožnému Čuníčkovvi (dneska je mu šedesát a před týdnem mu operovali kyčel) netrápila, hledala jsem útěchu v náručích jiných mladých mužů. Třeba Nihiho. Ten chlapec se vydával za fotografa, ale moc mu to nešlo. Byl nejstarší z prapodivné party, kam Čuníček docházel pravidelně každý pátek a nechal se obdivovat. Šla jsem s ním po jednom flámu do garáže a tam po několika marných pokusech o intimní sblížení jsem usnula těžkým alkoholickým spánkem, z kterého mě vytrhlo Nihiho sténání. Fuj! Nihi – moc případné jméno! Dalo by se volně přeložit jako Nula. A nula od nuly pojde – takže další má známost byl novinář Pletka. I jeho jméno bylo stylové, protože jsem se s ním jen jedenkrát zapletla. Pletka stál taky za pendrek. Moc mluvil, byl synem nějakého potentáta a ani se za to nestyděl a připadal mi jako vořech. Asi ve čtrnácti jsem si totiž začala lidi rozdělovat na vořechy a ušlechtilá plemena. Já, samozřejmě, jsem se považovala za velice ušlechtilou – něco mezi retrívrem a výmarským ohařem. Lidi, kteří se blbě učili a měli nevyhraněné rysy v obličejí i v chování, jsem považovala za vořechy. Pletka byl vořech.

Snaživej, uštekanej a bez pevného ideového základu.

Rozptýlení jsem taky na chvílku našla u Voza (nevím, jak se jmenoval doopravdy, ale ve vinárně, kde jsem ho potkala, měl přezdívku Vůz). Vůz mě přivezl k sobě domů, popili jsme, pomilovali se a hned jsem na to zapomněla. Prostě vůz! Jako když vás v noci přiveze taxi a vy si pak ráno už vůbec nevybavíte, kdo seděl za volantem.

Opustím teď seznam *Koho miluju já*. Pod Čuníčkem v seznamu totiž nikdo další nebyl. Zato v kategorii *Kdo miluje mě* se tísnilo jmen hned několik. Třeba Honza Švihlík. Spolužák, z kterého je dneska vážený historik. Vlastně to byl asi hezký kluk už tenkrát. S ohnivým pohledem a citlivou duší... Jenže to vidím až dneska. Tehdy byl v mých očích trochu moc robustní, maličko zadržával a byl příliš citlivý. To znamená, že na něm bylo vidět, že o mě stojí. Daleko víc vzrušující mi připadali ti, kdo o mě nestáli! Ach bože, jak jsem byla blbá! A stejně blbá jsem zůstala! I teď! (Je to skoro nepravděpodobné, ale je to fakt, a když to píšu, sama se tomu divím, ale občas mi nějaký hodný muž řekne, že jsem žena jeho snů, že mě má rád, že by se mnou chtěl žít. No... a co já?! Já si myslím, že je to úchyl! A asi je, že?! Ale jistý to není!)

Tehdy, kromě Švihlíka, byl do mě zamilovaný ještě Miro. Byl ze Slovenska a byl kamarádem mého bratrance Tondy.

Taky o mě stál Vráťa. Měl šíleně malou bradu a psal pseudointelektuální verše na staré pohledy, které kradl babičce z její mladistvé sbírky. Taky o mě stál Vašek Mour, s kterým jsem hrála tenis. Ten byl moc hezký a moc fajn, ale tak nějak jsem si myslela, že je divný, protože žil jen sám s maminkou a moje maminka pořád říkala, že paní Mourová je chudák ženská, co nemá žádný peníze...

Už si na nikoho dalšího nemohu vzpomenout, ale není to ani důležité. Důležité v té době bylo jen to, že mě Čuníček nechtěl, a že jsem si svými ctiteli sice hojila své milostné rány, ale bolely mě stejně hrozně. A protože mne Čuníček tak nechtěl, tak jsem hodně často chodila do vináren a flámovala jsem jako blázen. Jo! Teď jsem si ještě vzpomněla na Gustava. To byl vysokoškolák. Filozof. Anglista. Tomu jsem připadala fascinující a vzrušující. Tvrdil, že jsem jako z románu od Tolstého. Že jsem jak šlechtična s jemnou kůží, oduševnělýma očima a pažemi oblymi jako mají madony na svatých obrázcích. Právě s Gustavem jsem flámovala tehdy v květnu. Šla jsem dokon-

ce k němu do bytu někam pod Petřín. Dal mi z lásky zrcadlo v krásném rámu, abych se mohla pozorovat, a pouštěl mi své nejoblíbenější skladby. Nudil mě. Gustav byl bledý jako upír, co právě vystoupil z rakve. Ruce měl skoro průsvitné. Působil přízračně. Asi měl nějakou nemoc krve, protože o pár let později jsem se dozvěděla, že umřel. Možná se zabil, protože lidi kolem mě se na můj vkus zabíjeli moc často.

Ale o tom vůbec nechci vyprávět. O Gustavovi se zmiňuju jen proto, že to byl hodně depresivní typ a že jsem s ním pila víno skoro do rána. Asi ve tři jsem šla domů. A pak, když bylo šest, tak u nás zazvonil telefon a volala Mirka. Ptala se, kde jsem. Vůbec jsem nechápala, že bych měla být někde jinde než ve své posteli, ale Mirka řekla: „Slíbilas mi, že mi přineseš pohorky na nádraží v šest hodin. Je šest deset a ty tu nejsi. A jeden vlak už nám ujel a další jede už za dvacet minut. Myslela jsem, že jsi kamarádka!“

Byla jsem kamarádka. Stihla jsem to. Strčila jsem Mirce igelitku se svými pohorkami a byla jsem rozhodnutá vrátit se hned domů a zbytek dne spát.

„Když už seš tady, tak pojď taky!“ řekla Mirka.

„Kam?“

Vůbec jsem vlastně nechápala, proč chce Mirka půjčit mé boty a taky jsem nechápala, kam mám jít. A když Mirka řekla, že mám jít na pěší pochod do Prčic, tak jsem se asi pět minut hlasitě smála.

Abyste rozuměli, byla jsem úplně jiný typ. Cítila jsem se být skoro umělkyní, výjimečnou individualitou, která v cigaretovém kouři u lahví alkoholu s oduševnělými a excentrickými bohémy diskutuje o smyslu bytí. V té době jsem četla Nietzscheho a Prousta a Kafku a bytostně jsem nesnášela kolektiv. Zejména ty kolektivní hurá akce, kdy se šťastní, mladí, socialističtí lidé radují a plní síly kráčejí vstříc novým zítřkům!

„Do Prčic!“ řvala jsem smíchy. A Mirka na mě nedůtklivě koukala zelenýma očima.

„Pojď! Co budeš dneska dělat? Nic, vid’?“

Měla i neměla pravdu. Já bych dopoledne spala, pak bych jedla a četla si a pak bych volala všem svým kamarádkám, kterým bych vyprávěla o Čuníčkově.

„Třeba potkáme nějaké úžasné kluky!“ řekla Mirka.

Měla jsem fakt dost odpornou kocovinu. Poslední zbytky energie jsem vydala na posměšný smích. A pak jsem unaveně řekla: „Tak jo.“

Jely jsme vláčkem asi dvacet kilometrů za Prahu na start. Tam nás orazítkovali a šly jsme! Mirka, já, Martina a Jája. Šly jsme do Prčic!

Martinu ani Jáju jsem neznala. Chodily na sociálně-právní nastavbu jako Mirka a já byla z gymplu.

Ta Jája byla hrozná. Měla houževnaté tělo s krátkými končetinami a byla tak šíleně nabitá energií, že jí nestačilo jít jeden kilometr za druhým, ale musela ještě metat kozelce. Vždycky nás předběhla, šla chvíli po rukou, předváděla hvězdy a skákala k nám zpátky. Hezká parta jsme byly!

Asi tak třicet kilometrů před prčickým cílem se k nám přidali dva chlapi. Jeden byl nadupaný jako Jája. Hned si s ní povídal a zaujal mě proto, že se mi zdálo, že má nějak víc zubů, než by měl. Rozhodně mu nechyběl optimismus, a tak mi ani nevadilo, že jde s námi. Ten druhý chlapec byl vyšší, hubený a měl zvláštní pohled. Takový měkký. Vypadal starší. Ale jen když se smál. To se mu totiž obličej složil do spousty malých vrásek jako stará roleta na venkovském krámu.

Promiňte, že se teď na chvíli odmlčím. Nemůžu dál vyprávět. Chce se mi brečet. Ty roletové vrásky jsem už dlouho neviděla.

Brečím! Ty roletové vrásky už nikdy neuvidím...

„Ty zvoníš!“ řekla jsem mu. A on z té igelitky vytáhl šest lahvových piv, lahve cinkaly jedna o druhou a já netušila, že lahve a zvonění se stanou ústředním mementem mého života. Ne! Zapomněla jsem na vrásky! Vrásky se taky staly mementem mé budoucnosti...

A pak jsme ta lahvová piva společně vypili a šli jsme ještě do hospody, kde ten kluk hrál na kytaru. A já na něj koukala kocovinovýmá očima.

Ten kluk řekl, že chodí na učňák. Kluky z učňáku jsem já – z gymplu – budoucí umělkyně-vysokoškolačka vůbec neznala!

I když vlastně... Jednou na chmelu jsem se nechala sbalit hezkým blondákem a ten se učil na automechanika. Přesně ten mi tehdy řekl tuhle nesmrtelnou větu: „Můžu se vylejt?“

A když jsem čekala na jeho zamilovaný výlev, tak jsem se nedočkala, protože se šel vyčurat.

V té hospodě na našem socialistickém kolektivním prčickém pochodu se mé krhavé oči setkaly s pohledem toho vrásčitého učně. A já si dneska myslím, že právě v ten okamžik našeho prvního očního střetu jsem tak

nějak věděla, že ten chlapec je ztracen. Jenže jsem tehdy nevěděla, že to vím. Až teď to vím! Protože teprve teď se mi Daníkův život ze všech náznaků, situací, slov i gest složil logicky jako to nejjednodušší dětské puzzle.